

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Ez a kenyered

Túl sok szó esik kegyelemről. Pedig az, fénytörlesz, ami vízszintesen függőlegesen egyszerre nyílik szét - mint egy fényvitorla hajt égtájak helyett kezdetedbe, végzetnek itt nincs tere, ami kezdődik, sűrűn sodor, vízre tesz, amit nem látogat se szó se part. Csak a hal, szálkátlan nyeled fehér húsát, árad szét testedben, csak a hal ér oda, ahol most vagy, uszonyán csillog, nem üzenet, csak vízjel, áldd jó helyed, kísértés sose érjen el. Túl sok szó, persze, eshet, kegyelme záporozzon, annak, aki leszel, szüksége lesz rá, vedd szavad, meg ne törjed, csak egyszer. Ez a kenyered.

Pythia

A kérő mosoly és a kéretlen, nem a mosolygóra tartozó mosoly között, jól vigyázz, nincs érvényes megkülönböztetés, afféle flaszterjós nő volt, rúzsoltjai közül mint egy tökszáj villant elő ajánlata, hogy jósol nekem, aluljárói Pythia, benőtt körme, aprót keresgélő ujjá zsebkoszt talált csak kabátja mélyén, „de miért fizetne?” és „miért nekem?” de persze így kérte csak,

mintha ő akarna adni. Egy százast
vettem elő, koncként kivetett
mosolya, lágy pocsolya-tekintete
nem kavart fel semmit a langyos
gőzből, ami az időből rám
tartozik – tartsa meg magának
jóslatát, kéretlenül mosolygott, nem
mondtam ki persze, de a
százast után dolga-végezetten
állt tovább.



VARGA PÉTER SZOBRÁSZMŰVÉS, 2010